

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/23/2025
Identifikačné číslo spisu: 7823010051
Dátum vydania rozhodnutia: 09.12.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Petr Kaňa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:7823010051.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 9. decembra 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného V. F. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. novembra 2024, sp. zn. 6To/66/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného V. F. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Rožňava (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 24. apríla 2024, sp. zn. 2T/16/2023, uznal obvineného V. F. za vinného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 18.04.2020 o 17.20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Felicia Combi, ev. č. J. XXX T., s príviesom zn. JSU P 600 V, ev. č. J. XXX W., v smere od mesta Rožňava na obec Brzotín, okres Rožňava, a na rovnom úseku cesty sa plne nevenoval vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, polovicou svojho vozidla prešiel cez stredovú čiaru do protismeru, kde v protismere viedol vodič F. X. osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia Combi, ev. e. A. XXX M. smerom z Rožňavy na Košice, ktorý s vozidlom pribrzdil a prešiel do protismeru - do jazdného pruhu obvineného, ktorého chcel obísť zľava, aby zabránil zrážke vozidiel, ale obvinený sa s vozidlom vrátil do svojho jazdného pruhu, následkom čoho došlo k zrážke týchto vozidiel, kde vozidlo zn. Škoda Fabia Combi bolo vymrštené do priekopy vľavo a vozidlo zn. Škoda Felicia Combi zostalo v strede vozovky, pričom v dôsledku tejto nehody utrpel vodič osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia Combi, ev. č. A. XXX M., F. X. zranenia, a to pomliaždenie s odreninou kože v čelovej oblasti hlavy, pomliaždenie s odreninou na hrudníku a odreninu kože v oblasti ľavého predkolenia, s dobou liečenia do 7 dní, spolujazdkyňa sediaci na zadnom sedadle za vodičom J. X. utrpela zlomeninu vonkajšieho členka vpravo, s dobou liečenia od 6 do 8 týždňov, spolujazdkyňa F. X. sediaci na zadnom sedadle utrpela pomliaždenia lebky - hlavy v oblasti záhľavia, otras mozgu, stlačenie (kompresia) prednej hrudnej a

brušnej steny a pomliaždenie pravej ruky a pravého členka, s dobou liečby od 2 do 3 týždňov.

Za to súd I. stupňa obvinenému uložil podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Trestného zákona obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 24 mesiacov.

Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 19. novembra 2024, sp. zn. 6To/66/2024 (ďalej tiež „napadnuté uznesenie“) odvolanie obvineného podané proti rozsudku súdu I. stupňa podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

* * *

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie uplatňujúc v ňom dovolacie dôvody upravené v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, namietajúc aj nezákonnosť prvostupňového konania, a v nadväznosti naň napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpiace tým, že odvolací súd ním vytýkané procesné chyby súdu I. stupňa v odvolacom konaní nenapravil.

Obvinený po podrobnej sumarizácii trestného konania od jeho začatia až po rozhodnutie odvolacieho súdu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) v podstatnom uviedol, že okrem tvrdenia poškodeného F. X. neexistuje žiadny relevantný dôkaz o prechode obvineného do protismeru a vyvolaní kolíznej situácie. V tejto súvislosti poukázal na tvrdenie znalca doc. Ing. X. A., PhD. o tom, že nie je možné určiť akým spôsobom sa pohybovalo vozidlo obvineného a či prešlo do protismeru polovicou svojej šírky alebo celé. Súčasne namietal, že poškodený sa snažil vyhnúť kolízii odbočením vľavo do protismeru, čo v konečnom dôsledku viedlo k zrážke, pričom mu nič nebránilo odbočiť vpravo, čím by sa vyhol zrážke. K danej skutočnosti predmetný znalec uviedol, že poškodený vodič v tom čase nemal informáciu ohľadom smerovania vozidla obvineného, a preto nemohol vedieť, či sa kolízií vyhne manévrom vľavo alebo vpravo. Podľa obvineného nesvedčí znalci takého tvrdenie a poškodený vodič sa mal vyhnúť vpravo, čo je správny a zákonný spôsob vyhýbania sa podľa zákona o cestnej premávke. Z výsluchu znalca Ing. L. A. jednoznačne vyplynulo, že poškodený vodič mal dostatok času a priestoru na vyhnutie sa vpravo, čím by zabránil zrážke. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa preto nestotožnil s odôvodnením súdu I. stupňa, že nemožno dať na vrub poškodenému, že jeho reakcia bola zlá, keď sa zrážke vyhol vľavo.

Podľa obvineného súd I. stupňa a znalec doc. Ing. X. A., PhD. urobili právny záver o jeho vine aj zo skutočností, že poškodený pred zrážkou brzdil vo svojom jazdnom pruhu a obvinený nebrzdil. Dôvod brzdienia poškodeného bola skutočnosť, že obvinený prešiel do jazdného pruhu poškodeného, pričom súd ani znalec neprípustili iný dôvod brzdienia (napríklad nepozornosť poškodeného pri riadení vozidla). Počas celého konania popieral spáchanie trestného činu, výpovede poškodených považuje za nevierohodné, a to s poukazom na zadokumentované dôkazy v trestnom spise a na znalecké posudky Ing. L. A. a Ing. A. A..

Uznesenie odvolacieho súdu považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné, absolútne nezaoberajúce sa všetkými podstatnými námietkami obhajoby, vyhodnocujúce dôkazy výlučne len v prospech obžaloby a v neprospech obhajoby, a opomínajúce zaoberať sa vyhodnotením dôkazov, ktoré odvolací súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a zdôraznil, že sudy svoje závery založili iba na výpovedi poškodeného F. X.. Zároveň poukázal na princíp prezumpcie nevinoty s odkazom na početné rozhodnutia súdov.

Obvinený ďalej namietal, že odvolací súd zamietol odvolanie obvineného na verejnom zasadnutí, avšak neoboznámil na ňom obsah odvolania, a to ani v stručnosti, skonštatoval iba čísla listov, na ktorých sa odvolanie v súdnom spise nachádza. Z tohto dôvodu obhajca obvineného predniesol do zápisnice kľúčové námietky obhajoby. Uvedený postup odvolacieho súdu je v rozpore s § 2 ods. 18 a § 326 ods. 4 Trestného poriadku. Obvinený následne uviedol, že poškodení 15. novembra 2024 podali na odvolací súd podrobné vyjadrenie k odvolaniu obvineného, ktoré bolo obvinenému doručené 19. novembra 2024, t. j. dva dni po konaní verejného zasadnutia. S týmto vyjadrením nebola obhajoba oboznámená v čase konania verejného zasadnutia, a to napriek tomu, že ho mal odvolací súd k dispozícii a zároveň ani nevedela, že takéto vyjadrenie bolo odvolaciemu súdu doručené. Uvedený postup súdu je porušením práva na spravodlivý proces, keďže obvinený nemal možnosť vyjadriť sa k podaniu, ani predložiť k nemu argumenty. Rovnako nebola dodržaná zásada kontradiktórnosti. Obvinený z tohto dôvodu poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd sa taktiež nevysporiadal s argumentáciou obvineného, ktorú stručne zhrnul.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) vidí v existencii nezákonného dôkazu (výpovede F. X.), ktorý bol získaný vecne nepríslušným policajtom. Zo záznamu z dopravnej nehody z 21. apríla 2020 vyplýva, že dopravnú nehodu zaviniť policajt F. X.. Poverený príslušník okresného dopravného inšpektorátu neodstúpil spisový materiál inšpekcii Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ale na odbor kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, ktorý nebol vecne príslušný danú vec vyšetrovať. Podľa obvineného nedošlo k rozporu medzi znaleckými posudkami Ing. A. A. a Ing. L. A., keďže Ing. A. A. na hlavnom pojednávaní vysvetlil jasne a presvedčivo dôvody, prečo sa so znaleckým posudkom Ing. L. A. stotožnil a kde urobil chybu vo svojom znaleckom dokazovaní. Z uvedených dôvodov nebol dôvod na pribratie znaleckého ústavu a znalecký posudok bol tak ako dôkaz zabezpečený v rozpore s § 142 a nasl. Trestného poriadku. Znalecký ústav taktiež nemohol byť podľa § 147 ods. 1 Trestného poriadku pribratý na preskúmanie posudku znalca, keďže obaja znalci sa zhodli vo svojich záveroch a nijakým spôsobom nebolo preukázané ani tvrdené, že by išlo o obzvlášť závažný prípad vyžadujúci osobitné vedecké posúdenie.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera, a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu I. stupňa, a tomuto podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

* * *

Prokurátor Okresnej prokuratúry Rožňava (ďalej tiež „prokurátor“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu identifikoval dva relevantné dovolacie dôvody. Prvým bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, kde obvinený namietal, že verejné zasadnutie na odvolacom súde bolo veľmi rýchle, stručné, odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s odvolacou argumentáciou obvineného a zároveň nepredložil obhajobe na oboznámenie písomné vyjadrenie poškodených. K predmetným namietaným dôvodom dovolania uviedol, že zo zápisnice z verejného zasadnutia z 19. novembra 2024 vyplýva, že toto prebehlo štandardným spôsobom, boli oboznámené všetky k rozhodnutiu podstatné dôkazy. Samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je možné považovať za strohé, avšak výstižné, poukazujúce a hodnotiace všetky relevantné dôkazy, resp. poukazujúce na vyčerpávajúcu argumentáciu z odôvodnenia súdu I. stupňa. V tejto súvislosti prokurátor osobitne odkázal na § 371 ods. 7 Trestného poriadku. Pokiaľ obvinený poukázal na nedoručenie vyjadrenia poškodeného k odvolaniu z 15. novembra 2024, tak nedoručenie predmetného vyjadrenia podľa prokurátora vzhľadom na jeho obsah a všetky okolnosti prípadu nemožno považovať za podstatné, zásadné porušenie práva obhajoby.

Druhým prokurátorom identifikovaným dovolacím dôvodom bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v ktorom obvinený namietal, že rozhodnutie súdu I. stupňa a odvolacieho súdu je založené iba na znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline,

pričom neboli žiadne dôvody na pribratie ústavu a tento dôkaz je v rozpore s § 142 a nasl. Trestného poriadku. Podľa prokurátora bol znalecký posudok jedným z reťazca priamych aj nepriamych dôkazov, z ktorých súdy vychádzali pri svojom rozhodovaní, pričom tieto dôkazy sú ustálené a špecifikované v odôvodneniach dovolaní napádaných rozhodnutí.

Na základe uvedeného vyslovil presvedčenie, že nebol naplnený žiadny z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku a navrhol preto, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

* * *

Z vyjadrenia poškodených k dovolaniu obvineného vyplýva, že považujú predmetný rozsudok za zákonný s tým, že nesúhlasia s dovolacími dôvodmi, na ktoré sa obvinený v dovolaní odvoláva, pretože podľa ich názoru konajúci súd vykonal podrobné dokazovanie skutkových okolností predmetnej dopravnej nehody, aby mohol vo veci zákonne rozhodnúť. Dokazovaním v trestnom konaní bolo podľa názoru poškodených verne a presvedčivo preukázané ako ku spáchaniu skutku kladenému obvinenému za vinu došlo. Podané dovolanie obvineného považujú za ďalšiu účelovú snahu oslobodiť sa spod obžaloby za spáchaný skutok, ktorý mu bol v dokazovaní vedenom Okresným súdom Rožňava preukázaný, na základe nesporných dôkazných prostriedkov, ktoré boli v konaní vykonané. Dovolanie obvineného neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli už v trestnom konaní vyvrátené, resp. ustálené, k čomu odkazujú na relevantné dôkazy vykonané v súdnom konaní.

Preto navrhli zamietnuť dovolanie obvineného ako nedôvodné a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Pripomína len, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty (vytýkané chyby) uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd posudzujúc dovolanie obvineného v uvedených intenciách konštatuje, že obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolateľ v prvom rade namietal, že výpoveď poškodenej J. X. nemožno brať ako usvedčujúci dôkaz, pretože podľa názoru obvineného bola vyvrátená znalcami, a v nadväznosti na to je jediným relevantným dôkazom výpoveď poškodeného F. X.. Rovnako spochybňoval aj postup súdu z dôvodu nevyhodnocovania dôkazov v prospech obvineného a zároveň namietal, že súdy pochybili aj pri otázke, či bol poškodený povinný odbočiť vpravo, a rozporoval aj závery znalca Ing. X. A., PhD. vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré poškodený brzdil.

K tejto časti dovolacej argumentácie dovolací súd konštatuje, že nejde o námietky právne, ale o tzv. námietky skutkové, svojou povahou smerujúce k spochybneniu správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu súdmi v pôvodnom konaní na podklade nesprávneho hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov.

Konkrétne sa tento záver týka námietok k otázke odbočovania vpravo, dôvodov brzdenia poškodeného, námietky obvineného, že jediným dôkazom bola výpoveď poškodeného F. X., k čomu možno len marginálne dodať, že z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie navyše vyplýva, že tieto vychádzali vo svojich hodnotiacich záveroch aj z výpovedí F. X. a J. X. a podporne aj zo záverov znaleckých posudkov, resp. výpovede znalca Ing. A., PhD., tiež Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, a čo sa týka ustálenia zranení spôsobených poškodeným, ako kvalifikačného znaku daného trestného činu, vychádzali najmä zo znaleckého posudku MUDr. I. Q., PhD.

Zákonným limitom pre dovolací súd, ktorý ho vylučuje z prieskumu námietok tohto charakteru je § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, jeho veta za bodkočiarkou, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť, ktorý - hoci nie je dovolacím dôvodom, ktorý uplatnil v dovolaní obvinený - má však svojim účinkom presah aj na ďalšie v § 371 ods. 1 Trestného poriadku formulované dovolacie dôvody, teda tento limit nemožno obchádzať ani subsumpciou dovolacích námietok pod dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Uvedená skupina dovolacích námietok tak nezodpovedá ani uplatnenému, ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu (vecne ich nenapĺňa), v dôsledku čoho dôvodnosť týchto námietok nemožno úspešne namietat' v dovolaní obvineného, a námietky takéhoto charakteru nepodliehajú prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu.

Dovolací súd k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu poukazuje na vlastnú judikatúru (napr. R 7/2011, R 116/2014), z ktorej zdôrazňuje, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, rovnako za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu účinený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Do obsahu uvedených práv pritom nepatrí ani právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho

právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, preto za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako ďalšiu, tretiu („odvolaciu“) inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Obvinený taktiež v dovolaní namieta arbitrárnosť uznesenia odvolacieho súdu, a to pre jeho stručnosť (samotná rozhodovacia činnosť je uvedená len na str. 28 uznesenia), ako aj z dôvodu nevyhodnotenia dôkazov v prospech obvineného.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že aj podľa ustálenej súdnej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález z 8. septembra 2022, sp. zn. I. ÚS 296/2022) odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 a 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu ako aj druhostupňového súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

V tejto veci súd I. stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Námietka obvineného, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, nemá oporu v písomnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd na str. 28 vysvetľuje, že rozsudok súdu I. stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tvoria jeden celok, preto nie je účelom v rozhodnutí znovu podrobne rozoberať a opakovať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí už správne a zákonne poukázal súd I. stupňa, a s ktorými sa odvolací súd stotožnil bez potreby ich opakovania. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd skutkové a právne závery súdu I. stupňa, ako aj jeho úvahy a odôvodnenie považoval za správne, stotožnil sa s nimi v celom rozsahu, poukázal a odvolal sa na ne, čím prevzal odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa aj do vlastného odôvodnenia potom, čo poukázal na dôvody odvolania obvineného, námietky ktorého zhodnotil ako dostatočným spôsobom zodpovedané už dôvodmi obsiahnutými v rozsudku súdu I. stupňa. Odvolací súd pritom nemusel zvlášť jednotlivo odpovedať na každú konkrétnu odvolaciu námietku, pokiaľ sa prelínala s jeho obranou už v prvostupňovom konaní, s ktorou sa tak už súd I. stupňa vecne dostatočným, argumentačne zrozumiteľným a uspokojivým spôsobom vysporiadal a poskytol tak obvinenému odpoveď, na základe akých dôkazmi preukázaných skutočností a vlastných úvah rozhodol o jeho vine a treste. Z obsahu argumentácie súdov oboch stupňov (hodnotiac rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie ako celok) pritom vyplývajú odpovede na otázky, ktoré obvinený nastolil v odvolacom konaní.

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, hodnotiac ho v kontexte odôvodnenia rozsudku súdu I. stupňa (kde v rámci dvojinštančnosti postupu prvostupňové a odvolacie rozhodnutie tvoria jeden celok, a preto je nevyhnutné ich hodnotiť komplexne vo vzájomnej nadväznosti) dávajú dostatočné a výstižné odpovede na podstatné otázky, ktoré bolo potrebné v konaní riešiť pre posúdenie otázky viny a trestu. Z týchto rozhodnutí je zrejmé, akým spôsobom súdy hodnotili vo veci vykonané dôkazy, na podklade

akých úvah dospeli k záveru o hodnovernosti svedeckých výpovedí poškodených F. X. a J. X., hodnotiac tieto výpovede súčasne ako nepriamo podporené aj ďalšími dôkazmi, najmä závermi znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline a výsluchu znalca Ing. X. A., PhD. (zastupujúceho uvedený znalecký ústav), z výpovede ktorého vyplynulo, že tento ústav vypracoval dve varianty nehodového deja, a taktiež zo znaleckého posudku MUDr. I. Q., PhD. ohľadne ustálenia zranení spôsobených poškodeným pri dopravnej nehode ako kvalifikačného znaku daného trestného činu. Súčasne súdy oboch inštancií v odôvodnení rozhodnutí reagovali aj na obranu v konaní nastolenú obvineným a tomuto dali odpovede na otázku, z akého dôvodu hodnotili jeho procesnú obranu ako dôkazne vyvrátenú (resp. prečo neuverili jeho výpovedi).

V zmysle uvedeného dovolacia argumentácia k námietke o úspornosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je opodstatnená, pretože súd I. stupňa sa už v jeho prvostupňovom rozsudku vysporiadal s kľúčovými aspektami predmetnej trestnej veci, a možno v ňom nájsť odpoveď na podstatné obhajobné námietky, ktoré následne boli opätovne namietané v odvolaní.

V ďalšom obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl aj v spôsobe konania odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí o odvolaní, ktorý hodnotil ako rozporný s § 326 ods. 4 a § 2 ods. 18 Trestného poriadku, keď neoboznámil ani v stručnosti obsah odvolania obvineného (ako uvádza obvinený, z tohto dôvodu stručne upriamil pozornosť na hlavné body odvolania).

Právo na obhajobu je popri prezumpcii nevinu jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné konanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o právo, ktoré je nielen v záujme trestne stíhanej osoby a na jej prospech, ale je tiež v záujme demokratického právneho štátu, založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana. Práva vyplývajúce z citovaného ustanovenia je potrebné vykladať tak, aby každému obvinenému bol zaručený spravodlivý proces. Pre orgány činné v trestnom konaní a aj pre súdy to znamená vytvoriť obvinenému (aj prostredníctvom obhajcu) podmienky k tomu, aby mohol svoje zákonné práva a povinnosti riadne plniť. Judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre konkrétne štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, však samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby, pričom v uvedenom prípade ani takéto porušenie zodpovedajúce dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani iné pochybenie, ktoré by svojou intenzitou takémuto pochybeniu zodpovedalo, teda zásadným spôsobom narušilo obhajobné práva obvineného, dovolací súd nezistil.

Nadväzujúc na predchádzajúcu argumentáciu je potrebné v prvom rade konštatovať, že bolo vecou obvineného a obhajcu, aby takýto procesný postup odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí, pokiaľ viedol k ich presvedčeniu o jeho nekorektnosti, namietali už priamo na tomto verejnom zasadnutí, o čom však vychádzajúc zo zápisnice dokumentujúcej jeho priebeh nevyplýva (v zápisnici nie je žiadny záznam v zmysle námietky zo strany obhajcu alebo obvineného). Zo spisu nevyplýva, že by obhajoba hoci aj dodatočne, bezprostredne po tomto verejnom zasadnutí, takúto námietku vzniesla. Obsah takej zápisnice pritom považuje za pravdivý - zodpovedajúci priebehu úkonu, pokiaľ nie je preukázaný opak. Obvinený tak sponchybnuje obsah úkonu výlučne vlastným tvrdením bez ďalšieho dôkazu, ale najmä namieta postup odvolacieho súdu, ktorý mu nič nebránilo namietat' už priamo v odvolacom konaní na dotknutom verejnom zasadnutí, dôsledku čoho takúto námietku nemožno úspešne uplatniť (dosiahnuť posúdenie jej

dôvodnosti dovolacím súdom) s ohľadom na právnu prekážku zakotvenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Obvinený v spojitosti s porušením § 326 ods. 4 Trestného poriadku namietal aj skutočnosť, že odvolací súd na verejnom zasadnutí neoboznámil obvineného s vyjadrením poškodeného k odvolaniu obvineného z 15. novembra 2024, a toto bolo obvinenému doručené až dva dni po konaní verejného zasadnutia, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola dodržaná zásada kontradiktórnosti konania (s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 18/2013).

Obsahu spisu zodpovedá, že poškodení prostredníctvom splnomocnenca doručili odvolaciemu súdu prostredníctvom ústredného portálu verejnej správy (ďalej „ÚPVS“) dňa 18. novembra 2024 písomné podanie, datované dňom 15. novembra 2024, označené ako „Doplňujúce vyjadrenie k odvolaniu“ (s 12 prílohami), pričom v ten istý deň bolo zo strany odvolacieho súdu toto podanie doručované prostredníctvom ÚPVS Krajskej prokuratúry Košice, spoločnosti L., zdravotná poisťovňa, a.s., pričom obhajcovi (Mgr. Marianovi Jankovičovi) bola súdna zásielka s týmto podaním daná na odoslanie poštou dňa 19. novembra 2024 (viď podací lístok za č. I. 940), z čoho je zrejmé, že poštou obhajcovi v identický deň konania verejného zasadnutia, ktoré sa začalo o 11.15 hod., toto doplňujúce vyjadrenie poškodených nemohlo byť doručené. Tvrdenie obvineného v dovolaní o doručení tohto podania až 21. novembra 2024 tak môže byť pravdivé, hoci zo spisu ho pre absenciu doručky nemožno overiť. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí odvolacieho súdu z 19. novembra 2024 možnosť zistiť len oboznámenie ospravedlnenia doručeného splnomocnencom poškodeného 19. novembra 2024, ktorým ospravedlňoval súčasne aj neúčast' poškodených na tomto verejnom zasadnutí, pričom v zápisnici nie je osobitne protokolované, že by uvedené doplňujúce vyjadrenie poškodených k odvolaniu (s prílohami) bolo zo strany súdu osobitne oboznamované.

Takýto procesný postup odvolacieho súdu hodnotí dovolací súd na jeho ťarchu tým spôsobom, že obvinený s jeho obhajcom boli vylúčení z vedomosti o predmetnom vyjadrení poškodených, a preto podrobil hodnoteniu opodstatnenosť a význam („zásadnosť“) tejto námietky.

Treba prisvedčiť dovolateľovi v tom, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia vytvára stav nerovnosti strán konania pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces (m. m. I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06, IV. ÚS 19/2012, II. ÚS 98/2017), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 156/07).

Zároveň však ústavný súd pripustil (IV. ÚS 19/2012), že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku subjektu konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že „princíp rovnosti zbraní - jeden z prvkov širšieho konceptu spravodlivého procesu - vyžaduje, aby každej strane bola poskytnutá primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane... „koncept spravodlivého procesu v sebe v podstate implikuje právo procesných strán zoznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a doručenými pripomienkami a vyjadriť sa k nim...“ (Nideröst-Huber v. Švajčiarsko z 18. februára 1997, sťažnosť č. 18990/91, body 23 a 24). Tiež pripustil, že právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne, a jeho rozsah sa môže líšiť v závislosti od špecifických okolností prejednávanej veci (porovnaj napr. rozsudky vo veciach Čičmanec v. Slovenská republika z 28. júna 2016, sťažnosť č. 65302/11, Vokoun v. Česká republika z 3. júla 2008, sťažnosť č. 20728/05).

V niektorých výnimočných prípadoch dospel Európsky súd pre ľudské práva v minulosti k záveru, že neposkytnutie písomného vyjadrenia alebo dokumentov v konaní, a nemožnosť sťažovateľa sa k nim

vyjadriť, nepredstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces. Urobil tak napríklad v prípade, keď priznanie tých práv a možností, ktorých bol sťažovateľ v skutočnosti pozbavený, by nemalo žiaden vplyv na výsledok konania, keďže zvolený právny prístup nedával priestor na ďalšiu diskusiu (pozri rozsudok vo veci Čičmanec v. Slovenská republika, bod 60.). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva ide tiež o to, či sa sťažovateľ mohol alebo nemohol účinne brániť práve z toho dôvodu, že mu nebolo doručené uvedené vyjadrenie, to znamená, či by doručenie uvedeného vyjadrenia malo dopad na výsledok sporu alebo nie (porovnaj rozsudok vo veci Verdú v. Španielsko z 15. februára 2007, sťažnosť č. 43432/02, bod 25.).

Pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. Európsky súd pre ľudské práva rozsudok z 18. októbra 2007 vo veci Asnar v. Francúzska republika, sťažnosť č. 12316/04 a rozsudok z 3. júla 2008 vo veci Vokoun v. Česká republika, sťažnosť č. 20728/05).

Pri hodnotení významu uvedeného procesného pochybenia odvolacieho súdu sa tak dovolací súd zameril na otázku reálneho negatívneho materiálnu dopadu zisteného pochybenia (nedoručenia vyjadrenia poškodeného obvinenému) na obhajobné práva obvineného v posudzovanej veci.

Pri zisťovaní, či týmto postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sa zameril na obsah (nedoručeného) vyjadrenia poškodených, a to v kontexte celkového priebehu trestného stíhania, procesnej aktivity (obransy a vyjadrení) obvineného aj poškodených, ako aj obsahový význam predmetného vyjadrenia poškodených na výsledok konania, z pohľadu jeho zohľadnenia/nezohľadnenia odvolacím súdom v rámci jeho meritórneho rozhodnutia o odvolaní obžalovaného proti prvostupňovému rozsudku.

V predmetnom podaní, ako už vyplýva s jeho označenia „Doplnenie vyjadrenia ...“ s doplňujúcim spôsobom vyjadrovali k odvolaniu obvineného, a to vo vzťahu k ich vyjadreniu k odvolaniu obžalovaného, ktoré boli odvolaciemu súdu doručené už 26. júla 2024 (č. l. 876), ktoré bolo obhajobe známe, a ku ktorému sa aj obvinený prostredníctvom obhaju podaním datovaným 20. augusta 2024 (č. l. 8180 - 881) aj vyjadril. Je potrebné zdôrazniť, že obsah tohto vyjadrenia poškodených aj replika obvineného k nim sú obsiahnuté v odôvodnení napadnutého uznesenia odvolacieho súdu na č. l. 21 až 27.

V doplnení vyjadrenia poškodených, títo opakovane, len v rozsahu širšej argumentácie, žiadali, aby odvolací súd vec vrátil prvostupňovému súdu pre doplnenie rozsudku o výrok, ktorým by poškodených odkázal na civilný proces, resp. aby vec vrátil súdu I. stupňa pre potreby vyčíslenia vzniknutých škôd v adhéznom konaní. Podstata argumentácie sa týka uplatnených nárokov poškodených v adhéznom konaní a v popise (relatívne detailnom, aj dokumentovanou prílohami) ich zdravotných komplikácií v súvislosti s inkriminovanou dopravnou nehodou, a problémov v procese získania poistného plnenia od príslušnej poisťovne.

V podstatnom, poškodení napriek tomu, že sa vzdali práva podať odvolanie proti prvostupňovému rozsudku, tak až v rámci ich vyjadrení (pôvodného aj doplňujúceho) sa snažili presvedčiť odvolací súd o absencii výroku o náhrade škody v prvostupňovom rozsudku, domáhajúc sa takéhoto výroku.

Z pohľadu reakcie na toto doplňujúce písomné vyjadrenie poškodených k odvolaniu obvineného zo strany odvolacieho súdu, dovolací súd zdôrazňuje, že táto celkom absentuje, keď v odôvodnení odvolacieho uznesenia nie je ani v tzv. konštatčnej časti osobitne uvádzané, a nie je naň ani v argumentácii reagované, a najmä požiadavka poškodených nenachádza akýkoľvek odraz v procesnom výsledku odvolacieho konania, ktorým je výrok uznesenia odvolacieho súdu výlučne o zamietnutí odvolania obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku.

Z uvedeného je teda zrejme zrejme, že odvolací súd vyjadreniu poškodených ani nevenoval pozornosť, a akýmkoľvek spôsobom vo svojom meritórnom závere, ani vo výroku ani v odôvodnení, na požiadavky poškodených procesné nereagoval.

V dôsledku uvedeného teda nedoručenie tohto vyjadrenia poškodených obvinenému, resp. jeho obhajcovi, zjavne nemalo akýkoľvek vplyv na meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu a ani svojím obsahom (ktorý bol v podstatnom len opakovaním skoršieho vyjadrenia poškodených, o ktorom obvinený s obhajcom vedeli a aj naň protivyjadrením reagovali) nebolo spôsobilé privodiť akúkoľvek zmenu pri rozhodovaní odvolacieho súdu. Navyše, odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia na predmetné vyjadrenie poškodených ani žiadnym spôsobom neodkazuje, neosvojil si argumentáciu poškodených, a toto ani netvorilo základ pre jeho rozhodovanie.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd konštatuje, že nedoručením predmetného vyjadrenia dovolateľovi síce došlo k procesnému pochybeniu, ktoré možno hodnotiť ako porušenie práva na obhajobu, avšak bez reálneho negatívneho materiálneho dopadu, teda v intenzite, ktorým nebolo porušené jeho ústavné právo na spravodlivé súdne konanie (resp. právo na spravodlivý proces v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), a teda nedošlo k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to má na mysli dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

* * *

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Mariana Marinescu v. Rumunsko z 2. februára 2010, č. 36110/03, Emen v. Turecko z 26. januára 2010, č. 25585/02, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko z 23. apríla 1997, č. 21363/93, 21364/93, 21427/93 a 22056/93, Visser v. Holandsko zo 14. februára 2002, č. 26668/95, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo z 15. decembra 2011, č. 26766/2005 a č. 22228/06 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže teda najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

Ako už najvyšší súd skonštatoval vyššie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu, alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Obvinený v dovolacej námietke k § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uvádzal, že neboli splnené podmienky na pribratie znaleckého ústavu podľa § 147 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že obaja znalci sa zhodli na podaných záveroch a poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 4To/9/1986. Toto rozhodnutie je však na posudzovaní prípad celkom nepriliehavé. Označený súd v ňom dospel k záveru, že pribratie znaleckého ústavu je predčasné z dôvodu, že pribratiu znaleckého ústavu nepredchádzalo vypočutie znalcov, ktorí vyhotovili znalecké posudky. V prebiehajúcom konaní naopak súd I. stupňa na návrh prokurátora pribral znalecký ústav až v momente, keď znalec Ing. A. A. zmenil svoje predchádzajúce závery zo znaleckého posudku z prípravného konania, ktoré hodnotil ako nedostatočné, čím došlo k ich spochybneniu, a zo záverov znalca Ing. L. A. zasa nebolo zrejmé, kto z účastníkov nehody nehodový dej (z hľadiska techniky jazdy) zapríčiniť. Pribratie znaleckého ústavu súd I. stupňa dostatočne odôvodnil jednak v odôvodnení rozsudku, ako aj v uznesení z 18. mája 2023, č. k. 2T/16/2023-736, ktorým ho do konania pribral. Proti tomuto uzneseniu žiadny z oprávnených subjektov, ani obvinený sťažnosť nepodal a od jeho právoplatnosti (2. júna 2023) až do predloženia tohto posudku zo strany znaleckého ústavu súdu (29. január 2024) proti tomuto postupu (zo spisu dostupných informácií) obvinený ani prostredníctvom obhajcu nič nenamietal, a to ani v písomnom podaní z 5. februára 2024 (č. l. 750), v ktorom obvinený prostredníctvom obhajcu v reakcii na doručenie mu znaleckého posudku ústavu len navrhol na hlavnom pojednávaní v danej veci vypočuť znalca, ktorý predmetný znalecký posudok vypracoval.

Keďže teda obvinený v pôvodnom konaní nespochybňoval procesný postup súdu I. stupňa v otázke dôvodnosti pribratia znaleckého ústavu, je z toho zrejmé, že jeho až následné spochybnovanie má svoj (materiálny) podklad v jeho nespokojnosti s obsahovými závermi takto vykonaného znaleckého dokazovania.

Podľa odôvodnenia rozsudku súdu I. stupňa (ohľadne dôvodnosti pribratia znaleckého ústavu), dôvodom pribratia ústavu boli pretrvávajúce rozpory, v podstatných dôkazných otázkach, charakterom tak zásadne, že ani pri zohľadnení ostatných vo veci vykonaných dôkazov nemohol súd I. stupňa presvedčivo oprieť svoje rozhodnutie o niektorý z posudkov znalcov Ing. A. A. a Ing. L. A.

Túto dovoláciu námietku tak dovolací súd hodnotil ako neopodstatnenú.

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku podľa obvineného došlo aj tým, že vyšetrovanie vykonával vecne nepríslušný policajt, keďže zo záznamu z dopravnej nehody z 21. apríla 2020 vyplýva, že nehodu zavinil policajt - poškodený F. X.. Poverený príslušník okresného dopravného inšpektorátu teda vec neodstúpil vecne príslušnému útvaru a až 11. mája 2020 bolo začaté vyšetrovanie.

K tejto dovolacej námietke dovolací súd zdôrazňuje, hodnotiac ako podstatné, že za inkriminovaný skutok nebolo vznesené obvinenie poškodenému. Samotná účasť policajta na dopravnej nehode ešte nezakladá vecnú príslušnosť pre vyšetrovanie/skrátené vyšetrovanie Úradu inšpekčnej služby. Podstatným pre určenie príslušnosti orgánu činného v trestnom konaní tak nebola skutočnosť, že poškodený bol v čase spáchaní skutku policajtom, ale naopak, že k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia došlo voči obvinenému, ktorý nie je príslušníkom Policajného zboru, a teda žiadny úkon po vznesení obvinenia (rovnako ako pred vznesením obvinenia) neodporuje § 10 ods. 7 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu vecnej a miestnej nepríslušnosti policajta. V inom vyjadrení, procesné úkony v posudzovanej trestnej veci vykonával vyšetrovateľ Policajného zboru, ktorý bol na takýto postup procesne oprávnený. Z pohľadu takto uplatnenej dovolacej námietky dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1

písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

Na podklade tejto argumentácie dovolací súd konštatuje, že chybami dovolateľom vytýkanými nebol naplnený akýkoľvek ním uplatnený dovolací dôvod, ani iný dovolací dôvod uplatniteľný obvineným, pod ktorý by ním vytýkané chyby pri správnej subsumpcii mohli byť podradené, a preto z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, dovolanie obvineného uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.